

d'aquesta fluctuació. Quant a (B) també fóra versemblant admetre que *La Espulzella* segmentat altrament esdevingués *Las Puk(z)ellas* quasi igual a *Las Puellas*; però altres llocs hi ha on l'etim. (C) la tenim ben demostrada, i si fos en aquest lloc tindriem demostració feta, perquè aquí apareix amb la sibilant, (-ç-, -z-) entremig. Alart, en efecte, troba en un doc. de 1292: «loco vocato *Sentes Pudseles*» (*InvLC* s.v. *sent*) en un doc., referent a «Tautau». Aquí tenim l'oc ant. *pulzela* = fr. *pucelle*, cat. *poncella*, 'donzella, noia' (sin. del ll. PUELLA). I que es tracti del nostre lloc no seria inversemblant: Alart no s'interessava menys per aquesta zona que Ponsich a qui devem la menció de 1035, i hi ha un *Talteüll* 15 k. a l'Est de Les Puelles agre. de Massoteres; no ho descartem, doncs, però crec que no és així, perquè hi ha un altre *Talteüll* rossellonès ben important i justament en el terme d'aquest poble de RosSELLÓ, jo havia recollit en la meua enq. un «còrrec de les Santes *Puelles*» (xxv, 163.19), que deu ser el que Alart troba en el dc. de 1292, aquesta dada, doncs, no val gaire per al problema que estudio, sinó com un altre testimoni etimològic del nom que conjecturem etimològic del llogaret del Segre, però no relatiu a aquest lloc; ni més ni menys que el del monestir de Sant Pere de les Puelles barceloní i el de Sta. Cecília de l'Urgellet etc; i encara n'hi ha hagut altres: *cal Puelles*, masia en el terme de Figols de les Mines (Berguedà (xxxvii, 108.99); *Puell* cognom que *AlcM* troba en 3 pobles del bisbat de Girona, en 3 de Tortosa, i que tinc documentat a Tortosa l'any 1749 (Vergés Paulí, *Espurnes* I, 101), i a Alcoi.

En conclusió. Versemblant que el nom del llogaret *Les Puelles* resulti de les *puelles* o 'monges' d'una institució monàstica o priorat que hi hauria probablement en aquest lloc, nom amb el qual es confongueren uns parònims *Posello* PAUSELLU 'pla de muntanya' i *Spuzela* 'coveta', que designarien indrets veïns. Combinació versemblant, però amb bases documentals flaques —més segures les dels parònims—. Es pot preveure que la confirmi una documentació més completa i d'aplicacions menys objectables. Però ja queden eliminades altres possibilitats concretes i simples però mal fundades.

PUI-

Variant de *Puig*, per a la qual veg. *E.T.C.* I, 52. Segueix l'enumeració dels compostos de *Pui*, amb remissió a explicacions simples que no cal aclarir més, o amb breus i suficients explicacions.

Puialosmestres, veg. *TVBoi* II, 11.12; cf. *DECat*. s.v. *mestre*.

Puialossec, veg. *TVBoi* II, 11.

Puietugo, *E.T.C.* I, 136, 147.

Puifel, V. *Penafel* en els cts. de *Penaforniu E.T.C.* I, 52, 244.

Puimanyons, *E.T.C.* I, 244, i veg. ací, s. v. *Manyó*.

Puimarans barranc i pda. munt. a Ribagorça, te. d'Adons, (XIX, 188). Compost amb *MARANS*, NP germ. en genitiu, que en gòtic és la forma corresponent al germ. occid. (fràncic) *MARO*: nom d'un bisbe de Girona, a. 695 i bisbe dels sueus hispànics, S. VI etc. (Först. 1102); l'altre inf. pron. barranc de *la puimrâns* (per dissim. de *lo-puj-m.*).

Puimorent, V. *Pimorent* forma més segura (*puimorens* és erroni).

Puirani, pda. munt. a la Ribagorça, a la Ribagorçana mitjana, te. Aulet (XIX, 91), evolució de *Pui-grande* amb reducció del complex -*gr-* a -*fr-*; per a la conservació pre-catalana de la -E- en forma de -i (cf. *E.T.C.* I, 141.23, i 13.1-4); reducció semblant a la del germ. *WAIG(A)RO* a cat. *g(u)aire*, o gall. *mairande* 'major' (< *mais grande*). Un nom paral·lel amb evolució i reducció semblants és *Camporanes*, pda. del Flamicell (te. de Pobellà, xxxvii, 26.26) de CAMPOS GRANDES.

Puio-: és la variant pre-cat. amb -o conservada a Pall. i Rbg. (*E. T. C.* I, 122, 133). D'ací els cpts.:

Puioflorit, pda. munt. de la Vall d'Assua, *E. T. C.* I, 147b1, i ja el capbreu de 1645, lín. 15.

Puioplano, pda. munt. de la Vall de Boí, te. *Barruera* (XIII, 165).

PUIG

Ens abstindrem de donar dades del nombre imens de llocs consistents en aquest mot sol i molts dels derivats i cpts. de formació i origen evident. Per als simples fem excepció per al nom de la vila valenciana, i antiga fortalesa *El Puig*, situada a uns 4 k. S. de Puçol i uns 15 al Nord de la ciutat de València; de cabdal importància històrica.

Ja explica Jaume I, en la Crònica, com decidí canviar-li el nom que duia en altre temps dels sarraïns *Lo Pug de Cebolla* (variant *Seb-*) en *Lo Puig de Santa Maria* (Ag. pp. 250ss.). Als art. *Anesa* i *Cebolla* (supra) s'ha explicat l'origen pre-romà d'aquell nom, i la formació de l'altre per una etim. pop. catalana que altera l'àr. *al-ğubájl* diminutiu de *ğabâl* 'turó', amb metàtesi de les vocals en *al-zeboila* i *zabila*. A la p. 252ss., ja li dóna el nom antonomàstic *Castell del Puğ*. I el 1240, apareix amb tots tres noms: «*Podium de Anesa* sive de *Cebola* que vocatur *Sancta Maria*» (Huici I, 312). Ja abans: «*Podium Sancta Maria*» en dos docs. de 1238 (Huici I 265, 266); 1315: *Santa Maria del Puig* de València (*CoDoACA* XII, 275); 1328: *Puyo* (en llatí) (*CoDoACA* XXXIX, 348).

Cf. *SSiv.*, 353-6, amb moltes i interessants notícies